

- да се отмени обжалваното съдебно решение;
- да се уважи искането, направено пред първата инстанция, в частност, евентуалното искане за отмяна на член 3 от обжалваното решение;
- при условията на евентуалност, делото да се върне на Първоинстанционния съд, като му бъде разпоредено да допусне доказателството, чието събиране е било отказано.
- да се осъди Комисията да заплати разноските по първоинстанционното производство и по производството за обжалване, а встъпилата страна, Comunidad Autónoma de la Rioja — да заплати разноските по първоинстанционното производство.

Правни основания и основни доводи

1. Грешка при прилагане на правото, тъй като ПС е приел, че в конкретния случай не са налице изключителни обстоятелства, които да пораждат оправдани правни очаквания за редовността на обжалваната данъчна мярка, които възпрепятстват да се разпореди възстановяването на помощите в съответствие с член 14, параграф 1 от Регламент № 659/1999 ⁽¹⁾ във връзка с принципа за защита на оправданите правни очаквания. Изопачаване на границите на правния спор и нарушение на принципа на състезателност. Нарушение на съдебната практика относно мотивирането.

Нито формалната разлика между обжалваната данъчна мярка и мярката предмет на Решение 93/337 ⁽²⁾, нито фактът, че Комисията е могла да мотивира критерия селективност с елемент, различен от този, който фигурира изрично в Решение 93/337, нито декларацията за несъвместимост, която се съдържа в Решение 93/337, съставляват достатъчни правни основания, за да не приеме ПС съществуването на изключително обстоятелство, което, само по себе си или във връзка с други обстоятелства, които са налице в дадения случай, възпрепятства Комисията да разпореди възстановяването на помощите, споменати в обжалваното решение.

Приемайки, че обжалваните мерки по съединени дела T-30/01—T-32/01 и T-86/02—T-88/02 не са аналогични на обжалваната данъчна мярка по причини на данъчна техника и на обхват на облекчението, ПС е изопачил границите на правния спор между страните, не е спазил принципа на състезателност и освен това е допуснал явно нарушение на определена съдебна практика относно мотивирането.

ПС е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че поведението на Комисията към данъчното освобождаване от 1993 г., както и към данъчното облекчение по Закон 22/1993, не съставлява изключително обстоятелство, което е могло да обоснове какъвто и да е вид оправдано правно очакване за редовността на обжалваната данъчна мярка, което би възпрепятствало възстановяването на помощите по силата на член 14, параграф 1 от Регламент 659/1999 поради това, че противоречи на принципа на защита на оправданите правни очаквания.

2. Грешка при прилагане на правото поради това, че ПС не е спазил процесуалните норми в областта на събирането на доказателствата и е решил да не допусне поисканото от жалбоподателя доказателство за представяне на определени документи на Комисията, което в светлината на използваните от ПС за отхвърляне на претенцията на жалбоподателя аргументи се явява съществено за защитата на неговите интереси. Нарушение на правото на справедлив процес, на принципа на равните процесуални възможности и на правото на защита.

Като не е събрал поисканото доказателство, ПС е нарушил основното право на справедлив процес, което служи на жалбоподателя, тъй като е отказал събирането на доказателство, което се явява съществено за него, нарушавайки по този начин неговото право на защита, като се има предвид, че неговата претенция е отхвърлена с аргумента, че не е доказал именно това, което е искал да докаже с несъбраното доказателство: ако не изричното окончателно становище на Комисията за отхвърляне на оплакването от 1994 г. срещу мярка, която е по същество идентична на приетата през 1993 г., поне поведението на Комисията би съставлявало изключително обстоятелство, доколкото подобно поведение би породило оправданото правно очакване за редовността на данъчните мерки от 1993 г., което е довело до приемането на обжалваната данъчна мярка през 1996 г.

⁽¹⁾ На Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41).

⁽²⁾ На Комисията от 10 май 1993 година относно система за данъчни помощи за инвестиции в страната на баските (ОВ L 134, стр. 25).

Преюдициално запитване, отправено от Cour de cassation (Франция) на 25 ноември 2009 г. — Charles Defossez/Christian Wiart, пълномощник ликвидатор на Sotimon SARL, Office national de l'emploi, CGEA de Lille

(Дело C-477/09)

(2010/C 37/19)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Cour de cassation

Страни в главното производство

Ищец: Charles Defossez

Ответници: Christian Wiart, в качеството на пълномощник ликвидатор на Sotimon SARL, Office national de l'emploi (Фонд за закриване на предприятия), CGEA de Lille

Преюдициални въпроси

Следва ли член 8а от Директива № 80/987/ЕИО на Съвета от 20 октомври 1980 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно закрилата на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател⁽¹⁾, изменена с Директива № 2002/74/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 септември 2002 г.⁽²⁾, който предвижда в първата си алинея, че когато едно предприятие, което извършва дейност на територията на най-малко на две държави членки е в състояние на неплатежоспособност по смисъла на член 2, параграф 1, институцията в държавата членка, на чиято територия те работят или обикновено полагат труд, е компетентната институция за изплащане на дължимите вземания на работниците и служителите и предвижда във втората си алинея, че обхватът на правата на работниците и служителите се определя със закона, регламентиращ компетентната гарантираща институция, да се тълкува в смисъл, че определя компетентната институция и изключва всички останали или следва предвид целта на директивата за укрепване на правата на работниците, упражняващи правото си на свободно движение и предвид първа алинея от член 9 от същата тази директива, съгласно която директивата не засяга правото на избор на държавите членки да прилагат или да въвеждат закони, подзаконови или административни разпоредби, които са по-благоприятни за работниците или служителите, да се тълкува в смисъл, че не лишава работника и служителя от правото да се възползва от по-благоприятната гаранция на институцията, в която неговият работодател се осигурява и прави вноски съгласно националното право, вместо от гаранцията на тази институция?

⁽¹⁾ ОВ L 283, стр. 23; Специално издание на български език 2007 г., глава 5, том 1, стр.197.

⁽²⁾ ОВ L 270, стр. 10; Специално издание на български език 2007 г., глава 5, том 6, стр.149.

**Преюдициално запитване, отправено от Audiencia provincial de Tarragona (Испания) на 30 ноември 2009 г.
— Наказателно производство срещу Magatte Gueye**

(Дело C-483/09)

(2010/C 37/20)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Audiencia provincial de Tarragona

Страни в главното производство

Ищец: Magatte Gueye

Ответник: Ministerio Fiscal y Eva Caldes

Преюдициални въпроси

1. Трябва ли посоченото в съображение 8 от Рамковото решение⁽¹⁾ право на пострадалите лица да срещнат разбиране да се тълкува в смисъл, че става въпрос за положително задължение на обществените органи, натоварени с наказателното преследване, да позволят на пострадалото лице да изрази преценката си, размислите си и мнението си относно преките последици, които може да има налагането на наказанието на извършителя на престъплението, с който той има семейна или силно емоционална връзка?
2. Трябва ли член 2 от Рамковото решение 2001/220/ПВР да се тълкува в смисъл, че задължението на държавите да признаят правата и законните интереси на пострадалите лица им налага да вземат предвид мнението им, когато наказателните последици от процеса могат да увредят съществено и пряко развитието на правото им на свободно развитие на личността и на правото им на личен и семеен живот?
3. Трябва ли член 2 от Рамковото решение 2001/220/ПВР да се тълкува в смисъл, че обществените органи не могат да откажат да вземат предвид свободната воля на пострадалото лице, когато то се противопоставя на налагането или продължаването на забрана за приближаване, в случаите, в които извършителят на престъплението е член на неговото семейство, няма вероятност от рецидив, констатирано е ниво на лична, социална и емоционална способност, изключваща възможността за подчиняване на автора на престъплението, или обратно, следва да се изхожда от релевантността на тази мярка във всеки конкретен предвид особеността на тези престъпления?
4. Трябва ли член 8 от Рамковото решение 2001/220/ПВР, според който държавите членки осигурява подходящо равнище на защита на пострадалите лица, да се тълкува в смисъл, че позволява общото и задължително налагане на забрана за приближаване или на забрана за общуване като допълнителни наказания във всички случаи, в които дадено лице е пострадало от престъпления, извършени в семейна среда, предвид особеността на тези престъпления, или обратно, трябва да се тълкува в смисъл, че налага да се извърши индивидуално претегляне, което да позволи идентифицирането във всеки конкретен случай на подходящото равнище на защита предвид застъпените интереси?
5. Трябва ли член 10 от Рамковото решение 2001/220/ПВР да се тълкува в смисъл, че изключва по принцип медиацията в наказателни производства за престъпления, извършени в семейна среда, предвид особеността на тези престъпления, или напротив медиацията трябва да се позволи и при тези производства като във всеки конкретен случай се претеглят застъпените интереси?

⁽¹⁾ Рамково решение 2001/220/ПВР на Съвета от 15 март 2001 година относно правното положение в наказателното производство на жертвите от престъпления (ОВ L 82, стр. 1; Специално издание на български език, глава 19, том 3, стр. 104).